

по главата му, вбиватъ човчицитѣ си въ месата му, и разперватъ крилца. Зарко е примрѣлъ отъ страхъ и болка. Нѣма вече сила и устата си да отвори. Мигъ, два, ей сега ще откъснатъ главата му.

— Внимание! — командува едно врабче. Едно, две, три! . . .

И хиляди крила заплѣскватъ, човкитѣ задърпватъ. Главата на Зарко се опъва. Ужастна болка цепи врата му. Очитѣ му ще изкочатъ. Вече едва диша.

— Мамо, умирамъ! — изпищѣва Зарко отъ страшна болка.

Стрѣска се и се събужда. . . .

Майка му стои надъ него, следъ като е извадила главата му изъ подъ възглавницата. И се смѣе. Зарко гледа още уплашено.

— Честита Коледа, Зарко.

— Хж! . . . Коледа дошла! — скача Зарко. Но нѣщо го притиска и вмѣсто да се радва, бѣше му мжчно. А когато другитѣ седнаха да отговѣятъ съ опърженитѣ врабчета, той не можа да изтърпи, заплака се и излѣзе навънъ.

Никола Никитовъ

Малки наши абонатчета, не забравяйте да прочетете онова, което е писано на стр. 16 — накрая. Тамъ има радостъ за васъ.